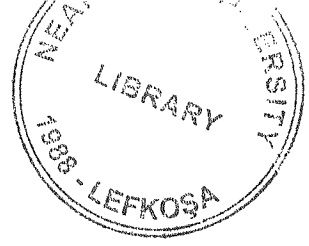

K.K.T.C
YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ
FEN EDEBİYAT FAKÜLTESİ
TÜRK DİLİ EDEBİYATI BÖLÜMÜ

2000-2001 AKADEMİK YILI
MEZUNİYET ÇALIŞMASI

1954 –1974 YILLARINA
AİT CANLI HATIRALAR

HAZIRLAYAN : ÖZNUR DEMİR
OKUL NO : 970876

DANIŞMAN : Doç. Dr. BÜLENT YORULMAZ

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	1
Giriş.....	2
1958 Yılına Ait Anılar.....	4
• Metin Yarıcı'ya ait anı.....	5
1963 Yılına Ait Anılar.....	9
• Rebia Yarıcı'ya ait anı.....	10
• Nevin Erdoğan'a ait anı.....	12
• Ertan Ersan'a ait anı.....	15
• Metin Yarıcı'ya ait anı.....	17
1966 Yılına Ait Anılar.....	44
• Müşeref Atikol'a ait anı.....	45
1972 Yılına Ait Anılar.....	47
• Ertan Ersan'a ait anı.....	48
1974 Yılına Ait Anılar.....	50
• Ertan Ersan'a ait anı.....	51
• Rebia Yarıcı'ya ait anı.....	54
Kişi Adları Dizini.....	56
Yer Adları Dizini.....	57

ÖNSÖZ

1955 - 1974 yılları arası canlı anıların toplanması, mezuniyet çalışması olarak verilmiştir. Mezuniyet çalışmamı kronolojik sıraya göre hazırladım.

Bu mezuniyet çalışmasının amacı, toplanan anıların ileride iyi bir arşiv oluşturulacak bir yerde bulunmalarını sağlamak ve canlı tutulmasını gerçekleştirmektir. Bu çalışmamı hazırlarken, bir çok kişinin başından geçen olayları dinledim ve yazıya aktardım. Bu olayları dinledikten sonra Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde yaşayan her vatandaşın meydana gelen olaylardan haberdar olması gerektiğini düşündüm. Milli değerlere önem verebilmenin, yurtsever olabilmenin en temel alt yapısı yurdun tarihinde yaşanan olaylardan haberdar olmasıdır. Ve bu tür çalışmaların ülkemizde daha kapsamlı bir şekilde halkın önüne sunulması gerektiğini düşünüyorum.

Mezuniyet çalışmamda bana yardımcı olan Türk Dili ve Edebiyat Bölümü Başkanı Doç. Dr. Bülent Yorulmaz'a ve diğer yardımcı olan kişilere teşekkür ederim.

Lefkoşa, Haziran 2001

Öznur DEMİR

GİRİŞ

Kıbrıs Türk halkı özgürlüğe giden yolda bir çok olay yaşamıştır. Aşağıda kısaca bu yaşananlar ile ilgili tarihi bir süreç verilmiştir.

1 Nisan 1955'te Lefkoşa ve Limasol başta olmak üzere Kıbrıs'ın bazı yerlerinde Enosis Harekatı EOKA kanalı ile silahlı eyleme başladı. İngilizlere karşı başlayan bu hareket süratle gelişti. EOKA, 1957'de saldırılarının yönünü Türklere çevirdi. Bu gelişme üzerine Türkler ilk olarak 1956'da Volkan adlı bir örgüt kurdu. Bu örgütle 1 Ağustos 1958'de Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) adı ile yeniden biçimlendi ve mücadeleye başladı. Silahlı EOKA örgütüne karşı kurulan TMT'nin temel varoluş nedeni Kıbrıs Türkleri'nin can ve mal güvenliğini sağlamak ve savunmaktır. Bu süre zarfında bir çok olaylar gerçekleşmiştir. Rumların yıkıcı davranışları 1964 hadiseleri ile daha da su yüzüne çıkmıştır. Rumlar 1964 yılında bir çok bölgelerde insanlarımızı katletmişlerdir. Rumların 1964 yılında gösterdikleri davranışlar, Kıbrıs'da kesin bir çözüme varılmasını gerektiriyordu. Bu nedenle, 20 Temmuz 1974 ve 14 Ağustos 1974'de olmak üzere barış hareketleri gerçekleştirildi.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti 20 Temmuz 1974 sabahı I nci Barış Harekatı'nı başlattı. Önce jetler Girne sahillerindeki direniş noktaları bombalandı, nakliye uçakları Lefkoşa civarına paraşütcüleri indirdi, Girnenin batısındaki çıkarma plajı'na Deniz ve Hava Kuvvetleri'nin desteğinde Kara Kuvvetleri ile tanklar çıkarıldı. Bunun üzerine savaş, Türk Mücahitleri ile Rum askerleri arasında da tüm şiddeti ile başlamıştı. Rumlar Girne'yi ve Lefkoşa Hava Limanı'nı şiddetle savundular. Kuvvetlerin bir kısmını Girne'ye

aktarmalarına rağmen şehri koruyamadılar. Lefkoşa Hava Limanı'nda istedikleri başarıyı elde edemediler. Türk birlikleri öncelikli amacı, Girne - Lefkoşa hattını birleştirip, bu bölgeleri Rum ve Yunan askerlerinden arındırmaktır.

20 Temmuz günü Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplanarak yabancı askerlerin adadan derhal çekilmesi kararını aldı. Ve böylece 22 Temmuz saat 17.00'de bu karara uyarak ateşkesi kabul etti ve 10 - 12 Ağustos 1974'te II nci Cenevre görüşmeleri başladı. BM Güvenlik Konseyi 16 Ağustos sabahı ateşkes çağrısı yaptı ve T.C Dönem Başbakanı Bülent Ecevit bir basın toplantısı düzenleyerek hareketin planlanan hedefe vardığını ve saat 19.00'dan itibaren ateşkesin uygulanacağını açıkladı.

II nci Barış Harekatı'nın sona ermesi ile sıra, Güney Kıbrıs'ta kalan Türklerin güvenlik sorununa gelmiştir. Uzun görüşmelerden sonra (31 Temmuz - 2 Ağustos 1975) Viyana'da Nüfus Mübadelesi Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma ile Kuzeyde kalan Rumlar güneye, güneyde kalan Türkler de kuzeye geçtiler. Bu geçişler BM gözetiminde yapıldı.

Bizler'e bu günleri yaşatan aziz şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz. Onları her zaman minnet ve şükranla anıyoruz. Anmaya da devam edeceğiz ve onları hiç bir zaman unutmamak ve unutturmayacağız. Bizlere bırakmış oldukları kutsal emaneti sonuna dek koruyup, yaşatmak suretiyle onların huzur içinde uyumalarını sağlayacağız.

1958 YILI ANILARI

Bu olay 12 Haziran 1958 Perşembe günü Ö.S. saat 5.00 civarında meydana gelmiştir.

Kıbrıs'da yaşanan olaylarla tanışmam 1958 yılında oldu. Ben o zaman 15 yaşlarında gençliğe yeni adımını atmış bir delikanlıydım. O dönemde Türk ve Rum bir arada yaşayan karma köyler vardı. Türklerin azınlıkta olduğu bazı köylerde Rumlar Türklere saldırıp taciz ediyor, bazılarını öldürüyor ve köylerinden kaçırıyordu. Eski adı (Şillura) şimdiki adı Yılmaz Köy olan köyümüz de bunlardan biriydi. Bu köyün hemen batısında eski adı Kördemen olan Yılmaz köyden daha büyük bir Rum köyü vardı. (Şu anda içinde asker var.) Bu Rum köyünden 32 tane genç ve iri yarı Rum ellerine geçirdikleri sopa, bıçak, demir çubuk v.s. (o zamanın silahları) ile Yılmaz köye saldırmak için hazırlandılar. Birisi bunları polise ihbar etti, (o zaman Kıbrıs İngiliz Yönetiminde idi) bunun üzerine İngiliz askerleri gidip bunları ellerindeki silahları ile yakalayıp Girne'ye götürdü. Girne tutuk evinde yer olmadığı gerekçesiyle bunları Lefkoşa'ya götürmeye karar verdiler. O zaman Lefkoşa Girne yolu Gönyeli'nin içinden geçerci. Gönyeli köyü'nde Kıbrısın en büyük Türk köylerinden biriydi. İngiliz askerleri bu Rumları kamyonlara bindirip Lefkoşa'ya götürmek için yola çıkarlar. Gönyeli'nin içinden geçerken yol üzerindeki kahvehanelerde oturan köylülere askeri kamyonlardaki bu Rumlar el kol hareketleri yaparak köylüleri taciz ederler, kamyonlar Lefkoşa'ya vardığında bakmışlarki Hükümet Konağı ve Polis merkezinin önü ana baba günü, meğer orada nümayiş varmış. Türkler İngiliz idaresini yanlış tutumundan dolayı protesto ediyormuş, bunun üzerine İngilizler Rumları oraya indirmeye cesaret edememiş ve geldikleri yoldan geri dönmüşler. Gönyeli'den geçerken

köylüler bakmış ki kendilerini taciz eden Rumlar tekrar geçiriyorlar öfkeleri biraz daha artmış, bu arada İngilizler Gönyeli'yi batıya doğru çıkarken Rumları kamyonlardan indirip hadi bakalım buradan köyünüze yaya olarak gideceksiniz diyerek salıvermişler. Bunu gören bir köylü hemen kahvelere koşarak durumu köylülere anlatır, köylüler de kendilerini taciz eden bu Rumlara bir ders vermek için bundan daha güzel bir fırsat olmaz diye düşünerek Gönyeli'nin batısında Çınnar deresi diye bilinen ve Rumların geçeceği tahmin edilen yerde pusu kurmaya karar verirler. Hemen herkese haber verilir, o anda insanlar eline ne geçtiyse (Topuz, bıçak v.s.) anılan yere doğru kimi motosikletle kimi bisikletle kimide koşarak, ben de o delikanlılık ruhuyla kendi yaptığım bir kama vardı onu kapıp koşarak olay yerine vardık. Oraya giden bütün insanlar derenin içine gizlenip Rumların yaklaşmasını beklemeye başladılar, o günlerde arpalar biçilmiş, buğdaylar ise daha biçilmemişti. Rumlar bize doğru gelirken aramızda olan bir buğday tarlası aniden yanmaya başladı. Tabii biz sonradan öğrendik bizimkilerden bir sivri zekalı buğdayı yakalımda herkes Rumlar yaktı zannetsin demiş ve buğdayı yaktı. Bu arada Rumlar da önlerindeki buğday tarlasının bir anda yanmaya başladığını görünce paniğe kapılıp koşmaya başladılar, o anda bizde aniden dereden fırlayınca şaşkınlıkları bir o kadar daha arttı, o kadar aptallaştılar ki kendilerine saldıran insanlara karşı hiç bir mukavemet gösteremediler, bizden büyük abilerimiz vurup yere düşürüyor, biz de yerde işlerini bitiriyorduk. Bu şekilde on onbeş dakikada yirmi sekiz tanesinin işini bitirdik, dört tanesi yaralı olarak kaçmayı başardı, ölenleri biçilmiş arpa balyalarının altına sakladık. Tam iş biterken bir de baktık zırhlı araçlarla İngiliz askerleri gelmiş hemen olay

yerindeki insanları tutuklamaya başladılar benim yanımda benden büyük bir abim vardı. İngiliz tabancayı ona doğrultup ellerini kaldırmasını söyledi onu teslim alırken ben var gücümle koşarak dereye indim ve derenin içinde köye doğru koşmaya başladım biraz koştuktan sonra bizim köyden bir çobana rastladım sürüsüyle köye doğru gidiyordu, bana ne olduğunu sordu ekinlerin nasıl yandığını sordu üzerimdeki kan izlerinin nereden olduğunu sordu şimdi bunları anlatamayacağımı acele köye gitmem gerektiğini söyledim, yanındaki eşeği ve üzerindeki on yaşındaki oğlunu gösterip sen de bin eşeğin üzerine ve gidin köye dedi ve eşeğe binmeme yardım etti. Köye geldiğimizde öğrendimki köye örfi idare yani sokağa çıkma yasağı koymuşlar ben eşekle çocuğu köyün girişinde olan evlerine bırakıp avludan avluya atlayarak kimseye daha doğrusu askerlere görünmeden eve gitmeyi başardım. Eve vardığımda rahmetli büyük babamın merakla beni beklediğini gördüm, çok tedirgin olduğu her halinden belliydi hele üzerimdeki kanları görünce iyice korkmuştu hemen üzerimdeki kanlı elbiseleri çıkarıp ocağa atıp yaktı, bir yandan da bunlar ne böyle, ne oldu, nasıl oldu diye soru yağmuruna tuttu beni olanı biteni anlatınca tedirginliği korkusu öfkeye döndü ben daha çocukmuşum, da ne işim varmış öyle yerlerde, niye karışmışım böyle işlere epey mırıldandı bana, ondan sonra öğrendik olay yerinde köylülerden on iki kişiyi tutuklamışlar. Ertesi gün askerler duyuru yapıp kadın, çocuk ve yaşlılar hariç bütün erkeklerin okula gitmelerini istediler bunun üzerine bütün sağlam erkeklerin hepsi okulda toplandı, bizi sınıflara soktular, kimliklerimizi kontrol ettiler, beklemeye başladık. Biraz bekledikten sonra bir hareketlilik oldu bize yerimizden kalkmamamız söylendi ve bulunduğumuz salona askerlerin arasında başı gözü sarılı iki kişi girdi, meğer

bunlar o yaralı kurtulanlardanmış ve kendilerine saldıranları teşhis etmek için getirilmişler oraya bir gün önceki şaşkınlık ve korku hala daha yüzlerinde okunuyordu. Tabi kimseyi teşhis edemediler çünkü o yaşadıkları şok ve korku yüzünden kendilerine saldıranların beyaz atlı yeşil sarıklı elleri kılıklı kişiler olduğunu iddia ediyorlarmış. Böylece tutuklanan on iki kişiden başka biri tutuklanmadı. Bu on iki arkadaşımız üç ay katillik suçuyla idam istemiyle yargılandılar ve sonunda delil yetersizliğinden beraat ettiler o gün bütün Gönyeli halkı bayram yaptı ve bu olay 1958'in en kanlı olayı olarak tarihe geçecek bir olay oldu.

Benim açımdan bu olayın çok büyük önemi var çünkü daha çocukluktan delikanlılığa yeni adım atmış biri olarak böyle bir kanlı eylemin içinde olmak benim için çok önemli bir mihenk taşı oldu hayatımda!

İsim : Metin Yarıcı
Yaş : 58
Gönyeli

1963 YILI ANILARI

Ben 1963'de nişanlıydım ve ailemle Küçük Kaymaklı'da kalıyorduk. Bir gece ansızın Rumların harekete geçtiği haberi geldi. Gerçektende o gece bir hareketlilik vardı. Rumlardan silah sesleri geliyordu. Rum komşularımız vardı. Evlerimiz dip dibeydi çok samimiydik. O gece bütün Rum komşularımız bize karşı çok değişmişlerdi. Biz o silahların atıldığı esnada çok korkmuştuk neye uğradığımızı şaşırırdık. Gerçekleşen neydi onu bile anlayamadık. Bir ara sesler kesilir gibi olmuştu. Kapının dışına çıktık. Bir de baktık komşumuzun oğlu vuruldu. Çünkü Rumlar saçma sapan kurşun atıyordular boşta gelen kurşunlardan vurulmuştu. Biz ona bakmaya gittik, orada hiç aklımıza gelmedi biz de vurulabilirdik. Ona çıktığımızda bizi kalabalık görünce daha fazla ateş açmaya başladılar. Bu defa komşunun evine girdik. Komşunun evinin arka tarafından Lefkoşa'ya doğru kaçmaya başladık. Tekrar eve dönme imkanımız olmadı. Ev halimizle olduğu gibi yolda emekleyerek Kaymaklı Rum Polis'inin önünden Belediye evlerine geçtik. O sırada babamı esir aldılar. Lefkoşa'da kışlık bir sinema vardı. Bizi hepimizi o sinemaya topladılar. Bize yemek falan verdiler, o geceyi orada geçirdik. Ondan sonra tanıdıklarımız vardı onlar bizi evlerine aldılar. 10 —15 gün orada kaldık, 50 – 60 kişi hep aynı evde kalıyorduk. Gönyeli Lefkoşa arası yollar tamamen kapalıydı. Gönyeli'de kocamın ailesi vardı. Daha sonra haber geldi yollar açıldı diye ve biz öylelikle Gönyeli'ye geçtik ve oraya yerleştik. Gönyeli'ye yerleşince kocamı askere aldılar. Ben kocamın ailesiyle birlikte Gönyeli'de kaldım 8 – 10 günde bir kocam eve gelirdi. Çok zor günler geçirdik. Daha sonra çocuklarımız oldu. Bir işimiz yoktu, paramız yoktu, para kazanılmaz haldeydi ortalık. Devletin verdiği yardım paralarıyla geçiniyorduk. Ama oda herşey demek değildi. Onun için bende bir

süre sonra iş bulup çalışmaya başladım. Terzilik yapıyordum. Çocuklarımla birlikte 1974'e kadar bu böyle sürdü.

İsim : Rebiya Yarıcı

Yaş : 57

Gönyeli

Ben de Rum vahşetini yaşamış bir kişi olarak şöyle anlatmak istiyorum;

Rumlar Enosis'i gerçekleştirmek ve adayı Yunanistan'a bağlamak için Türklere karşı topyekün saldırıya geçiyorlardı. 1955'de EOKA'yı kurdular ve 1955'den sonra diğer yıllarda da bu saldırılarına devam ettiler. Tarihe Kanlı Noel olarak geçen Kumsal baskınında eşimi kaybettim. Canlı bir örnek olarak Kumsal baskınına yaşadım. 24 Aralık 1963 Salı akşamını hiç bir zaman unutmayacağım. Saat 7.30 civarında Rumlar saldırıya geçti. Çok kalabalıktilar ve ellerinde makineli tüfeklerle dereden ve Kumsal'da bulunan Seferi'nin Un fabrikasından bir anda Kumsal mevkii'ni bastılar. Türk olan herşeye saldırıyorlardı. Türk evlerinin kapılarını ve pencerelerini kırarak içeriye giriyorlardı. Ateş yağmuruna tutuyorlar kimisi şehit oluyor, kimiside esir alınarak götürülüyordu. Benim beyim Rıfat Erdoğan o zamanlar radyoda görevliydi. Aynı zamanda da sanatçıydı. Televizyonda şarkı söylüyordu. Zamanın tanınmış şarkıcılarından. Yine Kumsal bölgesinde Abdulazimaziz topluluğu vardı orada şarkı söylüyordu. Bu saldırıdan sonra sıra bizim eve gelmişti, kapıları kırarak taraladılar içeriye girdiler. Bizim silahımız olmadığı için eşim Erdoğan kendi av tüfeğiyle savaşıyordu. Bütün amacı bölgesini, semtini biraz olsun korumak için uğraş veriyordu. Karanlığın içerisinde orada mermilerin ışık saçarak karşı tarafa duvara vurduklarını görüyordum. Bize çok kötü bağıryorlardı, hepinizi öldüreceğiz be deli Türkler diye bağıryorlardı. Biz 2 – 3 aile o gece bir araya gelmiştik. Sağa sola açılan serserice kurşunlardan beyim yaralanmıştı. Fakat sonra şehit olduğunu söylediler. Ben iki çocuğumu bağrıma basarak sağdan soldan korunmaya çalışıyorduk. O esnada düştüm ve

parmağım kırıldı ve o gecenin izlerini parmağım dahi taşıyor. O düşmeden sonra parmağım eğri kaldı. Çünkü o telaş esnasında parmağıma kim bakacak diğē ilgilenmedim. Zaten o telaştan ağrı hisetmiyordum. Çocuklar bağılıyor, bağışmalar çığlıklar biz korktukca onlar büsbütün ateş yağmuruna devam ediyorlardı. Beyimin açtığı ateş sonucunda bir Rum yaralandı bir tanesi ölmüştü. Sonra sesler kesilince bizim de öldüğümüzü zanederek diğēr eve geçtiler. Yine çığlıklar bağışmalar devam ediyordu. Bir çok yaralı ve şehit olduktan sonra evlerden topladıkları tüm bölge halkını Abdulazimaziz topluluğı diye demin bahsetmiş olduğum beyimin çalışmış olduğu yerde topladılar ve oradan da dereden geçerek Çikko manastırına Rum tarafına esir olarak hepsini götürdüler.

O geceki bağışmaları, çığlıkları, bağırmaları ve çok soğuk rüzgarlı bir gecede rüzgarın sesi insanların çığlıkları kulağımdan hiç bir zaman gitmiyor. Size anlatamıyorum çok heyecanlıyım, şimdi řu anda size anlatırken o geceyi yaşıyorum. O çığlıklar, bağışmalar her şey kulağımda nasıl unutayım ve Rumlarla bir arada nasıl yaşamak isteyelim. Asla Rumlarla bir arada yaşayamayız. Ancak iki bölgeyi iki kesimli biz kendi bölgemizde özgürüz, mutluyuz, Anavatanımız sayesinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yapmış oldukları hareket sayesinde mutluyuz. Çünkü Rumlarla bir arada yaşamak istemiyoruz. Çünkü onlara güvenmiyoruz. Onlar her zaman barikatlarımıza gelerek polisimize, askerimize saldırıyorlar. Girne'ye, Karpaz'a Rum bayrağı dıkecekleri hayalleriyle yaşıyorlar. Durmadan aldıkları moderin silahlarla yine bize saldırmak için fırsat kolluyorlar. Onun için onlara inanmıyoruz. Kendi bölgemizde Anavatanın garantörlüğü ve Türk askerinin koruması altında

yaşamak istiyoruz. Rumlara güvenmiyoruz, asla onlarla bir arada yaşamak istemiyoruz.

İsim : Nevin Erdoğan

Yaş : 51

Lefkoşa

23 Aralık 1963'de hadiseler başladığı zaman biz 1200 kişilik Tuzla köyünde yaşıyorduk. Etrafımız hep Rumlarla çevrilmiş vaziyetteydi. Yani bizim duvar aşırımız diyelim artık duvardan atladığımız zaman Rum evine gayet rahat girebiliyorduk.

O günler başladığında her taraftan kurşun ve ateş sesleri devam ediyordu. Üç dört gün bu durum karşılıklı olarak devam etti. Rahmetlik dayım “Nur içinde yatsın” dayımın iki yüz baş hayvanı vardı. Hayvanlar çok kötü açtı ve devamlı ağlıyorlardı. Hatta o kadar çok ağlıyorkardı ki köy inim inim inliyordu. Hayvanların ağlamasına en nihayet dayım dayanamadı dedi ki bu hayvanlar ölüyor. Bu kadarbaş hayvanı nasıl kurtaracağım, köyün biraz ilerisinde hayvanları otlatacağım dedi ve çıktı köyün dışına belki yüz yüz elli metre kadar gitti. Hayvanları otlatırken dayım kayboldu ve geri dönmedi. Biz ailece ve Tuzla köyü halkıda ailemizde dayımı çok ama çok merak ettik. Dayımın ismi Eşref Faiz'dir. Eşref Faiz dayım benim öz dayımdı, dayımın nerede kaldığını, nereye gittiğini hiç anlayamadık. Herhalde tutup götürdüler diye düşündük ve aradan dört beş gün geçti bizlerde bu merak konusu devamlı içimizde olurken Barış Gücü askerleri köye geldi kuyuda bir kişi bulduklarını söylediler, gelin bakalım acaba sizin beklediğiniz, aradığınız insan mı diye söylediler. O günü ve o anı hiç bir zaman unutamayacağım. Orada herkesin içinden atılarak ben sizinle gelirim dedim. O zaman daha 17 yaşında idim ve Barış Gücü beni alarak Rum hastahanesinin morguna götürdü. Morga gidip baktığım zaman oradaki kişinin yüzünü açtılar ve birden baktım ki rahmetli dayımı şakağından üç kurşunla vurmuşlar, ve kör kuyuya su olmayan büyük kuyunun içerisine atmışlar. Bunu yapan kişilerinde Rumlar olduğunu Barış

Gücü askerleri bana söyledi, ve rahmetli dayımı o hastahenenin morgundan alıp köyümüze getirdim ve sonra onu mezarlığımıza gömdük. Bu anıyı hiçbir zaman unutmayacağım.

İsim : Ertan Ersan

Yaş : 55

Lefkoşa

28 Ekim 1963 tarihinde Küçük Kaymaklı'da ikamet eden bir ailenin kızıyla nikahlandım. Daha iki ay olmadan 21 Aralık 1963 tarihinde Kanlı Noel diye hatırlanan 1963 olayları başladı. Olaylar başladığında ben Küçük Kaymaklıda nikahlımın evinde kalıyordum. Bizim kaldığımız sokağın sonunda Tren yolu diye bilinen yerde Rumlar mevzilenmiş sokağa kim çıkarsa ateş ediyorlardı. Bir türlü evden çıkamıyorduk, bir komşumuz vardı bizim evin karşısında mini basıyla yolcu taşımacılığı yapardı. Küçük Kaymaklı'dan Lefkoşa'ya, Loforiyo'cu Salih derlerdi kendine bu Salih dayının Çetin isminde bir oğlu vardı. O zamanlar 15 – 16 yaşlarında idi. Bu genç delikanlı tehlikeyi hiçe sayıp sokağa çıkmağa kalktı, daha kapıdan çıkar çıkmaz Rumların açtığı ateş sonucunda yaralandı sürüne sürüne tekrar içeri girdi. Annesi ve ablası çığlık çığlığa yardım istiyorlardı. Ben yardıma gitmeye karar verdim. Bizimkiler seni de vururlar diye karşı çıktılarsada ben kapıdan fırlamamla karşı eve girmem bir oldu. Rumlar ateş açtı ama bana isabet ettiremediler. Çocuğun karın boşluğuna iki tane mermi isabet etmiş derhal hastahaneye götürülmesi gerekiyordu. Bitişikteki ev sahibinin arabası vardı, ona arabasının nerede olduğunu sordum, evin arka tarafında park edilmiş olduğunu söyledi. Rumlar bizi görmeden oraya geçebilirdik, yaralıyı duvardan aşırıp arabaya bindirip hastahaneye götürelim dedim arabanın sahibi ben gitmem ama istersen arabayı al sen götür dedi. Tartışacak vakit yoktu yaralıyı hemen arabaya yerleştirip arka sokaktan Lefkoşa'ya gitmek için hareket ettim. Kaymaklı okulu ve camiisinin yanından ana yola çıktığım anda Kaymaklı yolu diye bilinen yerdeki polis evlerinin üzerinden ateş açıldığını farkettim. O anda var gücümle gaz pedalına asıldım ve dört beş yüz metre önümü görmeden sürdüm artık

tehlikeli bölgeyi geçmiştım. Karayollarının yanına geldiğimde bizimkilerden görevli kişiler vardı. Onlara yaralıyı nereye götürebileceğimi sordum bana polis merkezinin karşısında cerrahi kliniğı olduğunun oraya götürmemi söylediler. Hemen oraya gidip yaralıyı teslim edip geri döndüm. Yine aynı yoldan son sürat mahalleye geldim. Dönüşte daha tecrübeli olduğum için ateş etmelerine fırsat kalmadan tehlikeli bölgeyi geçmiştım. Mahalleye geldiğimde öğrendimki bir yaralı daha varmış bizim sokağın girişinde oturan katır arabasıyla lambasuyu satan Mustafa dayı diye biri vardı o da omuzundan iki mermi yarası almış karısı ve çocukları ağlayarak benden onu da hastahaneye götürmemi istediler. Hemen onu da arabaya koyup hastahaneye gitmek için tekrar yola çıktım. Yine aynı yerde ateş ettiler, arabaya üç mermi isabet etti ama Allah'tan ne Mustafa dayıya ne de bana isabet etmedi. Onu da hastahaneye götürdüm orada gördüğüm bir doktora biraz önce getirdiğım çocuğın durumunu sordum, merak etmememi hayati tehlikesinin olmadığını iyileşeceğini söyledi. Mustafa dayının durumu daha iyiydi. O an rahatlamıştım hemen arabaya binip geri döndüm. Karayollarının oraya geldiğimde orada bulunan görevliler bana Kaymaklı'ya geri dönemeyeceğimi Rumları Kaymaklı'ya saldırdığını ve şiddetli çarpışma olduğunu söylediler zaten silah sesleri çok sıklaşmıştı, çaresiz Lefkoşa'ya geri döndüm. İnönü Meydanın da arabayı park edip, tanıdık birini görebilirim umuduyla yaya olarak dolaşmaya başladım. Çok geçmeden surlar üstünde şimdiki Mücahitler Sitesi olan yerde mevzilenmiş tanıdık arkadaşlara rastladım beni görünce onlarda merak içinde Kaymaklı'dan mı geldiğimi sordular, oradaki durumun ne olduğunu öğrenmek istediler. Ben gördüklerimi, bildiklerimi, başımdan geçenleri anlattım bir yandan da orada kalan eşimi ve

ailesini merak ediyordum ve bu konuda çok huzursuzdum. Çünkü bizim yani eşimin ve ailesinin oturduğu ev Küçük ve Büyük Kaymaklı'nın birleştiği yerde idi. Ve eğer Rumlar Küçük Kaymaklı'ya girdilerse ilk önce bizim sokağa girmişlerdir. Bunu aklıma getirmek istemediğim halde hiç aklımdan çıkmıyordu. Arkadaşlar beni teselli etmeğe çalışıyorlardı., merak etmememi bir şey olmayacağını Kaymaklı'ya takviye gönderildiğini söylediler. Bu arada devamlı silah sesleri geliyordu. Zaman geçtikçe silah sesleri azalıyordu artık sabahın bir an önce olmasını istiyordum. Bu hayatımın en uzun gecesi oldu zannediyorum. Sabah olur olmaz oradan kalkıp Girne kapısına doğru yürümeye başladım belki bir haber alırım diye sağa sola bakarak yürüyordum şimdiki Vakıflar Çarşısı'nın olduğu yerde Taksim sineması vardı. Baktım sinemanın önü ana baba günü oraya yöneldim oraya gidince baktım orada Kaymaklı'dan tanıdık insanlar var, yanlarına gidince üstüme sarılıp ağlamaya başladılar ne olduğunu sordum Kaymaklı'nın düştüğünü Lefkoşa'ya yakın oturanların Lefkoşa'ya Hamitköy'e doğru oturanların da Hamitköy'e kaçtıklarını fakat ölü veya yaralı olup olmadığından haberi yoktu. Lefkoşa'ya gelenleri Taksim sinemasının içine koydular içeri girip bizimkileri ararken tanıdık bir çok insan gördüm yalnız bizimkiler yoktu. Tanıdıklara sordum onların Hamitköy tarafına gittiğini söylediler yapacak birşey yoktu.çaresiz bekleyecektik olan bitenler hakkında bilgi alamıyorduk. Herkes perişan bir haldeydi. Orada öyle dolaşırken evleri bulunduğumuz yere yüz metre mesafede olan bir aile dostumuzu gördüm, o da beni görmüştü koşup bana sarıldı. Burada ne arıyorsun sizinkiler bizim evdedirler dedi. Ben sok olmuşum, inanamadım yürü bize gidelim de gözlerinle gör dedi. Hemen arkadaşım evine

gittik. Evleri biraz büyüktü o eski büyük evlerdendi. Baktım bizimkilerle birlikte bir çok insan var evde meğer bizim arkadaş ne kadar tanıdığı insan gördüyse Kaymaklı'dan gelmiş hepsini alıp evine götürmüş evde küçük büyük otuz dokuz kişi olmuş neyse ben bizimkilere neler olduğunu sordum bu arada kayınpederimi göremedim nerede olduğunu sordum benim hanım ve kayınvalide ağlamaya başladılar Kaymaklı'dan kaçarken kaynatamın rumlara esir düştüğünü kendilerinin kaçmayı başardıklarını söylediler. Onları teselli etmeye çalıştım merak etmemelerini birşey olmayacağını söyledim. Bu arada akşam olmak üzereydi. Kırk kişi ne yiyecekti ev sahibi arkadaş sinemada kalan insanlara yiyecek dağıtıldığını bizim de gidip oradan birşeyler alabileceğimizi söyledi. Beraber gidip oradaki görevlilere durumu anlatıp bu insanlarada yiyecek birşeyler istediğimizi söyledik onlarda toplanan yiyeceklerden biraz zeytin, ekmek, biraz da pişmemiş makarna verdiler. Yiyecekleri eve götürüp kadınlara verdik. Makarnaları pişirdiler, zeytin ekmek biraz karınlarını doyurdular. Ertesi gün ben Gönyeli'li olduğum için bir vasıta bulup ailemi Gönyeli'ye götürmeye karar verdim. Aklıma Kaymaklı'dan yaralı getirirken kullandığım komşunun arabası geldi. Arabayı park ettiğim yere gittiğimde sahibinin arabanın yanında oturmakta olduğunu gördüm meğer oralarda dolaşırken arabasını görmüş nasıl olsa arabaya gelir diye beni beklemiş. Baktım adamın yüzü asık arabanın anahtarını istedi cebimden çıkarıp verdim üzgün görüldüğünü ne olduğunu sordum meğer arabanın üzerindeki üç kurşun deliğini görmüş de ona canı sıkılmış. Bunu öğrenince benim canım daha çok sıkıldı. Be terbiyesiz adam arabayı kurtardığım için bana teşekkür edecen yoksa üç kurşun yedi diye bana suratını asan ben alıp getirmeseydim Rum'a

kalacaktı, keşke getirmeseydim de Rum'a kalsaydı dedim ve oradan ayrıldım. O sinirle Girne kapısına gittim belki Gönyeli'ye bir vasıta bulurum diye. Orada beklerken baktım insanların ellerinde çantalar yiyecek dolu geçerler. Birini durdurup bunları nereden aldıklarını sordum, bizim evde de ihtiyaçlı insanların olduğunu söyledim. Adam bana buz fabrikasına gitmemi kendisinin oradan aldığını benimde alabileceğimi söyledi. Buz fabrikası şimdiki Maliye Bakanlığı'nın olduğu yerdeydi. Yakın olduğu için yürüyerek gittim. Oraya gittiğimde baktım ana giriş kapısında üç tane araba vardı ve bu arabaların sahiplerini tanıyordum. Arabalarının bagajlarına yiyecek dolduruyorlardı, kapıda iki de bekçi vardı. Birini tanıyordum yanına gidip durumu anlattım evde çocuk büyük kırk aç insan olduğunu biraz birşey alıp götürmek istediğimi söyledim. Bekçi çok iyi bir insandı gir al gardaş bu pezevklar doldurup doldurup evlerine götürürler da sen niçin almayacan gir al dedi. İçeriye girdiğimde gözlerime inanamadım o dev gibi binanın içi tıklım tıklım yiyecek doluydu. İnsanın aklına gelen her türlü yiyecek et, balık, konserve, meyvenin her çeşidi, ceviz içi, badem içi, çikolata, bisküvi daha neler neler orada iri bir balık gördüm tahmin ederim en az on beş kilo vardı onu alıp omuzuma koydum bunu dedim pişirip yesinler çocuklar için de orada bulduğum bir küçük torbaya bisküvi doldurup kapıya geldim, kapıda içeri girerken arabalarını gördüğüm efendilerden! Biri önümü keserek ne yapıyorsun senin bu yaptığın çapulculuktur demezmi o an o buzlu balığı kafasına indirmek geldi içimden siz arabanıza doldurup evinize götürürsünüz çapulculuk olmaz ben aç evini, barkımı herşeyini terkedip gelmiş bu insanlara bir iki lokma birşey yesinler diye alınca çapulculuk oluyor o an elimde silah olsa o adamı orada vururdum. Neyse

o bekci arkadaş da araya girdi ve durumu yatıştırdı. (Bu adamlar TMT'ciydiler ve şimdi en büyük milliyetçi ve kahraman edasıyla aynı öğünlerde yaptıkları gibi fakir insanların ensesinde çöreklenmiş bir yılan gibidirler) bu düzen devam ettiği sürece de bu gibiler hep olacak.

Neyse aldıklarımı eve götürüp verdim. Tekrar Girne kapısına geldim aradan bir iki saat geçti baktım bizim köylü biri arabayla geçiyor ıslık çalıp bağırdım durdu, nereye gideceğini sordum köye gidiyorum gideceksen gel seni de götürüyüm dedi. Ben de aileminde Lefkoşa'da olduğunu onlarında götürmemiz gerektiğini söyledim tamam dedi. Neredeseler gidip alalım ve gidelim oradan geri dönüp eve gittik benim hanımı ve kaynanamı alıp ev sahibi arkadaşada teşekkür ederek Gönyeli'ye döndük. Gönyeli'de babamdan kalma evimiz vardı oraya yerleştik. Köyün eli silah tutan bütün erkeklerini gönüllü mücahit almışlar bir kısmını dağa göndermişler, bir kısmını Kanlıköy çevresine yerleştirmişler, bir kısmını da köyün etrafına yerleştirmişler. Köyün mücahitlerini yönetenler camii evinde karargah kurmuşlar, her şeyi oradan idare ediyorlardı. Ben de gidip köye geldiğimi banada görev vermelerini istedim. Karargah komutanı birkaç gün köyde nöbet tutmamı daha sonra, dağdaki arkadaşları izne çıkarmak için onları değiştireceğimizi söyledi üç gün köyde nöbet tuttuktan sonra, beş kişilik bir gurup olarak bizi dağa çıkarıp oradaki arkadaşlarla değiştirdiler. Görev yapacağımız yer Beşparmak Dağları'nın batı ucuna doğru Pınarbaşı köyünün üst başında dağın üzerinde eski bir kilise idi. Batıya doğru dağın eteklerinde Rum köyleri vardı onları gözetlemek için kilisenin etrafında mevzilenmiştik. On iki kişilik bir ekiptik birer 1940 model piyade tüfeği ve bu tüfeklere ait otuzar adet mermimizden

başka cephanemiz yoktu. Bizi oraya götüren arkadaşlar bize biraz nohut, biraz fasulye, biraz makarna, bir şişe yağ bıraktılar. Bunları pişirip yersiniz on gün sonra sizi değiştireceğiz dediler ve gittiler. Oradaki on iki kişiden biz beş kişi Gönyeli'li diğer yedi kişi de dağın eteğindeki Türk köylerindendi. Onlar bir iki saathına köylerine inip yemek, yıkanma gibi ihtiyaçlarını gideriyorlardı, gelirken bize de yiyecek bişeyler getiriyorlardı. Bize bıraktıkları fasulye ve makarnaları onlara verdik nohutları külde pişirip Leblebi yaptık yedik yağı da silahları yağlamaya kullandık on gün herşeye rağmen çok iyi geçti. (şimdi düşünüyorum bir saldırı sırasında on iki kişi otuzar tane mermi ile kaç dakika direnebilirdi nitekim Rumlar dağa saldırdıklarında Sent Hilarion Kalesi'nin yakınlarına kadar çok fazla bir direniş görmeden geldiler) on günün sonunda başka arkadaşları getirip bizimle değiştiler, biz görevi onlara bırakıp köye izine geldik. Geldiğimizin ya ikinci veya üçüncü gecesiydi. Rumlar dağa çıkmak için saldırıya geçmişler ve ertesi gün Sent Hilarion Kalesi'nin karşısındaki tepelere hakim oldular Allaha şükür ki kale ve etrafındaki Ada Tepe ve Doğru Yol diye bilinen yerler daha çok silah ve cephaneyle donatılmış olduğu için Rumların daha fazla ilerlemesi engellenmiş oldu, izinde olan bütün mücahitleri Boğaz bölgesinde toplayıp alarım durumuna geçirdiler. Ağırdağ köyü'nün yanında eski bir kamp vardı, İngilizlerden kalma bizi orada topladılar, üç dört gün sonra orada bulunan Gönyelili mücahitleri ayrı bir yere toplayıp Gönyelilerden oluşan bir bölük kurmak için başka yere götüreceklerini söylediler ve temin edilen az sayıda araçla Gönyeli Boğaz arasında Plümer ağaçları dediğimiz ağaçlığın yakınlarında tepelik bir yere parti parti taşıdılar bizi ilk önce çadırları kurduk kampet ve battaniyelerimizi yerleştirdik yatacak yerlerimizi

hazırladıktan sonra bizi çadırların önündeki alana topladılar ve komutanımızı bize tanıtacaklarını söylediler, çok geçmeden bir askeri jip geldi içinden üç kişi indi, biri Boğaz Sancığı komutanı Fırtına beydi, biri de Kıbrıs Kuvvetleri Alayından bir üsteğmendi bu adamı çoğumuz tanıyorduk çünkü hadiseler başladığı zaman ailesini bizimköyde bir ailenin yanına getirmişti ve köylülerinin kısa sürede samimi olmuş kaynaşmıştır. Adı Yalçın'dı biz onu Yalçın üsteğmen olarak tanıyıorduk. İşte bu adam bizim bölük komutanımız olarak görevlendirilmiştir. Diğer üçüncü adam daha sonra öğrendik o da tabur komutanımızmış. Fırtına bey kısa bir konuşma yaptıktan sonra Yalçın üsteğmeni bölük komutanımız olarak bize tanıttı ve başarılar dileyip ayrıldı. Yalçın üsteğmen bölüğü oluşturmak için çok hızlı bir şekilde çalışmamız gerektiğini önce mevzi kazarak tepelerin belirleneceğini sonra da takım ve mangaların oluşturulacağını söyledi ve aramızdan arziyi iyi tanıyan kişileri belirleyip hemen bu arkadaşların yardımıyla mevzi yapılacak yerlerin belirlenip kazılara başlanacağını onun için herkesin sabahleyin çalışmalara başlayacak şekilde hazır olmalarını istedi. Fakat kazma ve küreğimiz yoktu. Komutanım kazma ve kürek yok neyle kazacağız dedik tırnaklarınızla kazarsınız diye bizimle şaka etti ve aramızdan gönüllü on kişi istedi her biri iki kazma iki kürek getirecekti hemen bir çok gönüllü çıktı. Tabii köye gitmek var işin içinde komutan aralarından on kişiyi ayırıp o zaman minibasıyla Gönyeli Lefkoşa arası yolcu taşımacılığı yapan bisikletçi Hüseyin diye bilinen arkadaşını çağırıp bu on kişiyi köye götürmesini ve ertesi günü sabah saat yedide temin edilecek kazma ve küreklerle birlikte geri getirmesini istedi. Bisikletçi Hüseyin adamları alıp köye gitti. Onlar gittikten sonra biz mevzi kazılacak yerleri tesbit

etmek için araziye çıktık bölgeyi en iyi savunabilecek şekilde mevzilenecek tepeleri belirleyerek isimlendirdik. Bunlar Afayan Tepe, Masa Tepe, Hasan Tepe, Aydın Tepe, Bayrak Tepe ve Karargah olarak da Ada Tepe diye belirlendi. Mevzi kazılacak noktalar işaretlendi. Ertesi gün sabah kazıya başlamak üzere istirahata çekildik. (bu arada su ihtiyacımızı karşılamak için köyden traktörle su tankı getirdiler, yemek ihtiyacımızı bölüğün mutfağı kurulana kadar alayın sahra mutfağından karşıladılar) Ertesi sabah saat yedi de minibas geldi arkadaşlar fazlasıyla kazma, kürek getirdiler. Bölük komutanı bizi topladı manga manga ayırıp belirlenmiş olan yerleri kazmak için her tepeye bir manga görevlendirdi. Kazmalar, kürekler dağıtıldı ve herkes harekete geçti bütün arkadaşlar büyük bir gayretle kısa zamanda mevzilerini yaptılar. Takımlar, mangalar oluşturuldu ve disiplinli bir bölük yaratıldı. Bundan donra çadırlardan kurtulup kalıcı koğuşlar, yemekhaneler ve karargah binaları yapmamız gerekirdi o zaman betonarme yoktu, kerpiç denilen topraktan yapılan malzemeyle ev yaparlardı. Bizim bölüğün mücahitlerinde dönüşümlü olarak köye gidip yapılacak inşaatlar için kerpiç keserlerdi. Bi sene içerisinde bölüğün ihtiyacı olan binalar yapıldı. Öyle konforlu filan değildi ama çadırlardan çok daha iyiydi. Hiç unutmam, çadırda yatırken bir akşam çok yağmur yağdı ansızın uyandığımda çadırın içinin su dolduğunu ve her şeyin su içinde kaldığını gördüm onun için kerpiçten yapılan koğuşlar ve diğer binalar daha sağlıklıydı, bunlarda yapıldıktan sonra tam teşekküllü bir bölük oluşturduk hatta Boğaz Sancağında örnek bir bölük oldu. Bizim bölüğün doğu tarafında şimdi Yakın Doğu Üniversitesi'nin kuzeyinde bulunan ve koçerolar diye bilinen tepeler vardı. Bu tepelerde Ortaköy ve Lefkoşa'lı mücahitler

mevzilenmişti. Koçerolar'la bizim aramızda bulunan ve Büyük Belenk diye bildiğimiz tepelik arazi vardı. Buraya henüz mevzi yapılmamıştı, ve Koçerolarla bizim aramızda alt yedi yüz metrelik bir boşluk vardı. Boğaz komutanlığı bu boşluğu bizim bölüğün doldurmasını uygun görmüş ve bize biraz takviye göndererek burayada mevzilenmemizi istemiş, bizim bölük komutanı kırk kişilik bir takım oluşturup Büyük Belenk bölgesinin mevzilendirilmesi için görevlendirdi. Ben de bu takımda görev aldım. Takım karargahının ve mevzilerinin yapılacağı yerler tesbit edildi karşımızda Rumların mevzileri olduğu için gündüz mevzi kazamıyorduk ancak gece karanlıkta kazabiliyorduk. Gündüzleri, biraz dinlenip koğuş ve yemekhane binalarının yapımıyla uğraşıyorduk, bu şekilde iki üç ay zarfında Büyük Belenk mevzileri de tamamlandı ve boşluk dolduruldu. 1968 yılına kadar burada görev yaptım, gerek takımdaki kerekse bölükteki arkadaşlarımızla çok güzel günlerimiz oldu. (aslında o günlerdeki birlik beraberlik dayanışma sevgi, saygıyı çok arıyorm bütün olanaksızlıklara rağmen insanların bir birine olan sevgi ve saygısı en büyük zenginlikti, bu günkü çıkar düzeninde maalesef bu meziyetlerimizi yitirdik .)

Benim esas mesleğim terzilikti. Boğaz komutanı iyi bir terzi istediğini söylemiş. Bizim bölük komutanı benim adımı söylemiş ve isterse beni gönderebileceğini söylemiş biz o zaman Boğaz komutanlığına sancaktar derdik. Bölük komutanının bu teklifi üzerine sancaktarda gönder bir bakalım demiş. Bizim komutan bölüğe döndüğü zaman telefon edip beni çağırdı, karargaha gittiğimde Boğaza gidip, sancaktarı görmemi söyledi ne olduğunu sordum sancaktarın terzi istediğini kendisinin de beni göndereceğini söylemiş. Boğaza

sancak karargahına gittim, komutanın sekreterine durumu anlattı. Komutana haber vermesini söyledim. İçeriye girip istediği terzinin geldiğini söylemiş, o da beni içeri göndermesini emretmiş. Sekreter dışarı çıkıp bana seni bekliyor dedi. İçeri girip buyurun komutanım beni emretmişsiniz dedim. Bana her türlü elbise dikip dikemeyeceğimi sordu, dike bilirim dedim. Tamam dedi. Bundan sonra burada Boğaz'da görev yapacaksın, bana ve komutanlara resmi elbise dikeceksin dedi. Ve ne ihtiyacım varsa levazım bölük komutanına söylememi kendisinin levazım komutanına talimat vereceğini ve ihtiyaçlarımın karşılayacağını söyledi. Nerede çalışacağımı sordum, Boğaz'da Yuvarlak Masa diye bilinen yer o zaman Boğaz komutanlığındaki subayların yemekhanesiydi. Bana subay yemekhanesinin içinde bir boş oda olduğunu ve odayı kullanabileceğimi söyledi ve hemen isteklerimi levazım subayına liste halinde vermeme istedi. Komutanın yanından ayrılıp, çalışacağım yere gittim. Oda boş tu oturup lazım olan araç gereç ve malzemenin listesini çıkarıp levazım bölümüne gittim. Levazım subayı tanıdığım biriydi. Beni görünce komutanın kendisine telefon ettiğini ve beni beklediğini söyledi. Yaptığım listeyi kendisine verdim, baktı tamam dedi. Bunları en kısa zamanda temin eder sana gönderirim dedi. Bir hafta içinde istediğim alet, edevad ve malzemeler tamamlandı ve işe başlayacak duruma geldik. 1968'den 1971'e kadar orada görev yaptım. 1970'den sonra terhis olup kendi özel işini kurmak isteyenleri terhis ediyorlardı. Bayraktar'lıktan öyle bir izin çıkmıştı, ben de müracaat edip terhis olmak ve kendi işimi kurmak istediğimi söyledim. İlk başta sancaktar karşı çıktı, benim kendilerine lazım olduğumu onun için terhis olmama izin vermeyeceğini söyledi, ama benim kesin kararlı olduğumu ve kararımdan

dönmeyeceğimi söyleyince yumuşadı ve ben kalmanı isterdim ama sen çıkmakta bu kadar ısrarlıysan terhis olmana yardımcı olur, sivil hayatta sana başarılar dilerim dedi. Ve dilekçemi yazıp vermemi istedi. Dilekçeyi yazıp verdim. Bir ay sonra komutan beni çağırdı, dilekçemin kabul edildiğini ve terhis belgemin onaylandığını artık serbest olduğumu, bu güne kadar yaptığım hizmetlerden dolayı bana teşekkür ettiklerini ve bundan sonraki hayatımda başarılar dilediklerini söyledi. Ve terhis belgemi verip sekiz yıl sonra yeniden sivil hayata dönmemi sağladı, ben de kendilerine teşekkür edip vedalaştık. Ben tekrar sivil hayata döndüm, kendi işimi kurup yeni bir hayata başladım. Tabi bu o kadar kolay olmadı sekiz yıllık askerlikten sonra sivil hayata alışmak biraz zor oldu. Aradan üç yıl gibi kısa bir zaman geçmişti ki, 15 Temmuz 1974 günü Makariosa darbe yapıldı, haberi geldi. Haberi duyduktan iki üç saat sonra terhis edilmiş bütün mücahitler daha önce bağlı oldukları birliklere geri çağrıldı. Ben de birçok arkadaşla beraber Boğaz komutanlığına gittim. Orada bizi karşılayan subay bize kısa bir konuşma yaparak neden çağrıldığımızı izah etti. Rum tarafında darbe yapıldığını, şimdilik olayın kendi aralarında olduğunu ancak her an bize karşı da harekete geçebilecekleri varsayılarak şimdilik teyakkuz durumunda bekleyeceğimizi söyledi. Ve bize askeri elbise, silah ve cephane verildi. Nöbet yerlerimiz gösterildi, ve beklemeye başladık. Bu bekleyiş beş gün sürdü 20 Temmuz sabah olmadan saat 02'de komutan bizi toplayıp çok önemli bir haberi vermek için topladığını söyledi, tabii çok merak etmiştik ne oluyor diye o da daha fazla uzatmadan konuya girdi. Bu sabaha doğru Türkiye Kıbrıs'a çıkarma yapacak biz de gelecek birliklerle beraber harekate katılacağız, ikinci bir emre kadar teyakkuz durumunda beklememizi ve sakin

olmamızı söyleyerek geri yerlerimize gönderdi. O andan itibaren heyecanımız hat safhaya çıkmıştı saatler bir türlü geçmiyordu içimizi tarifsiz bir heyecan sarmıştı. Sonunda o bir türlü geçmez dediğimiz saatler geçmiş sabah olmuştu ve yıllar yılı geldi gelecek denilen Türkiye gerçekten gelecekti. Bu sefer bu düşünce ve duygularla beklerken uzaklardan top sesleri duyulmaya başlamıştı. Acaba hareket başlamış mıydı, az sonra tam üzerimizden bir pırpır uçak geçip Kırmı Hava Alanı'na indi, bunun üzerine etrafta bir hareketlilik başladı. Daha sonra öğrendik o uçak hareket komutanını getirmiş. Bu arada top sesleri de artarak devam ediyordu. Hiç kuşku yok hareket başlamıştı. Ve komutanın Boğaz karargahı'na geldiği söylentileri yayıldı. Gece bize hareket olacağını söyleyen subay yanımıza gelerek Türk ordusunun Kıbrıs'a çıkarma yapmak için harekete geçtiğini birazdan hava indirme birliklerinin bölgemize inmeye başlayacağını ve gelişmelere göre bize tekrar bilgi vereceğini söyledi ve yanımızdan ayrıldı. Aradan bir saate yakın bir zaman geçti. Girne sahillerini döven top sesleri devam ediyordu. Bu arada Beşparmakların arkasından bir uğultu duyulmaya başladı, giderek yaklaşan bu ses, gürültü halini aldı ve saniyeler sonra Dar Boğaz'dan indirme birliklerinin öncüleri nakliye helikopterleri görünmeye başlamıştı. Dar Boğaz'ı geçip hemen yanımızdaki araziye alçalıp taşıdıkları askerleri indirip tekrar geri dönüyorlardı. Sanki ışıktaki uçan pervaneler gibiydiler, biz sevinçten havaya sekip hura hura diye tempo tutarak onları selamlıyorduk. Helikopterlerden inen askerler bizim subayların da yardımıyla yan tarafımızdaki araziye düzenli bir şekilde yerleşiyorlardı. Helikopterlerin hepsi geriye döndükten sonra çift motorlu paraşütcü uçakları görünmeye başladı. Bir anda gökyüzü papatya tarlasına

dönmüştü. Onlarca uçaktan yüzlerce paraşütcü atlamaktaydı. Karşımızda Dikomo (Dikmen) sırtlarında mevzilenmiş, Rumlar ateş etmeye başlamışlardı, ve uçaklardan atlayan paraşütcüler, onlara çok net hedef oluyorlardı. Bir de yere inip de daha mevzilenememiş olanlar açık ve düz arazide havan toplarının hedefi oluyordu. İlk yaralı ve şehitlerimiz böyle oldu. Tabii biz de gerek havan topuyla gerek uzun menzilli silahlarla Rumlara ateş açıyorduk, ama onlar mevzilenmiş oldukları için pek fazla etkili olamıyorduk. Rumlar indirme bölgesini hallaş pamuğu gibi atmaya devam ediyordu. Bizim bölük komutanı yanımıza gelerek hareket hakkında bize bilgi vereceğini söyledi, ve anlatmaya başladı. Bu gece paraşütcü komandolar Dikomo, Sihari ve Vuno istikametinde taarruza geçip buralarda mevzilenmiş Rum birliklerini imha edecekler, bunların arkasından biz de temizlik hareketına geçeceğiz. Komandalardan kaçan, kurtulan veya gizlenen olabilir düşüncesiyle bölgeyi tamamen temizlemek için harekate katılacağız, herkesin çok dikkat etmesi lazım kimsenin pisi pisine ölmesini istemiyorum. Hareket zamanını size bildireceğim dedi ve yanımızdan ayrıldı. İndirme bölgesinde hareketlilik devam ediyordu. Askerlerle birlikte uçaklardan paraşütle atılan erzak ve cephaneler süratle o bölgeden taşınıyordu, traktörler, kamyon ve kamyonetler askeri sivil her türlü araç çok büyük bir tehlike altında o cephe ve erzakları oradan daha güvenli yerlere taşıdılar, vakit öğleyi geçiyordu. Rumlar, hiç beklemedikleri bu hareket karşısında yaşadıkları ilk şoku atlatıp bütün güçleriyle karşı koymaya direnmeye çalışıyorlardı. Savaş giderek şiddetleniyordu, ama eksik olan bir şey vardı. Jet savaş uçakları, henüz semalarda görünmemişti. Ve nihayet öğleden sonra saat dört civarında Beşparmaklar üzerinde iki Türk savaş uçağı görüldü

ve Rum bölgesine doğru gözden kayboldular. Aradan birkaç dakika geçmişti ki bir tek savaş uçağı görüldü ve bize doğru pike yapmaya başladı. Bu uçak biraz önce gördüğümüz Türk uçaklarından daha farklı idi. Bizim uçaklara benzemiyordu. Büyük bir ihtimalle bu Yunan uçağı olabilirdi. Bir anda iki adet büyük çapta bombayı bırakı verdi. Bizim bulunduğumuz tepe ağaçlı ve mevzilerde iyi gizlenmiş olduğu için pilot bombaları sol tarafımızdaki kayalıklara bıraktı ve herhangi bir hasara veya zayiata yol açmadı. Uçak tekrar geri dönüp bu defa otomatik silahıyla mermi yağdırarak üzerimizden bir daha geçti. Bu olayı yerde görevli hava irtibat subayları hemen Türk jet pilotlarına bildirdiler. Aradan bir dakika veya iki dakika geçmişti ki bize saldıran uçağın bizim Türk uçaklarının arasında Türkiye'ye doğru uçtuklarını gördük. Daha sonra öğrendik ki, Yunan uçağını bizim uçaklarımız teslim alıp Türkiye'ye götürdüğünü bu saldırı karşısında kısa bir şok yaşadık, ama çok geçmeden herhangi bir yaralı veya ölüm olayı olmadığını öğrenince rahatladık. Gece komandolar Dikomo istikametinde harekete geçtiler. Bir müddet yoğun silah sesleri duyuldu sonra gitgide azaldı bu seferde Doğru Yol bölgesinden yoğun silah sesleri duyulmaya başladı, meğer Rumlar Sent Hilarion Kalesi'ne doğru saldırıya geçmişler ve şiddetli çarpışmalar oluyormuş. Sabaha doğru bölük komutanımız geldi. Sabahın ilk ışıklarıyla harekete geçeceğimizi bunun için silah ve cephanemizin kontrol etmemizi eksik bir şeyin olmamasına dikkat etmemizi söyledi. Silah ve mermilerimizi kontrol edip beklemeye başladık. Biz dağ tarafından, diğer birlikler de düz arazide sabahın ilk ışıklarıyla harekete geçmeye hazırlanırken gece taarruza katılan komandoların bir kısmının geri geldiğini gördük. Meğer Sent Hilarion bölgesindeki Rum saldırılarına karşı

oraya takviye olarak gidiyorlarmış. Onlar bize biz onlara başarılar dileyip onlar batıya biz doğuya doğru hareket ettik. Dikomo'ya geldiğimizde bölük komutanı bizi tekrar uyardı ve çok dikkatli olmamızı istedi ve köye girip arama tarama yapmamızı istedi. Düzenli bir şekilde Dikomo'yu taradık, bir iki yaşlıdan başka birşey bulamadık bundan sonraki hedefimiz Sihari Köy'ü idi. Bu köye geldiğimizde yine köyün dışında belli bir düzene geçip aramaya başladık. Ben dağ tarafında en uç noktada son adamdım. Köyün dağdan taraf olan son evlerine bakıyordum, birden yan taraftaki evden bir tıkırtı duydum. Kapı açıldı ben son adam olduğum için bizden biri olamazdı. Ya bir hayvan yada Rum olabilir. Heyecanlanmadım, desem yalan olur çünkü yalnızdım ve içerdekinin ne olduğunu bilmiyordum. Kapıya yöneldim, uzanıp içeri baktığımda birşey göremedim ama içerden yine tıkırtı geldi, elimde Tomson marka otomatik silah vardı. Üzerimde askeri elbise vardı, ama ne rütbe ne de milliyet belirten hiç bir işaret yoktu. Silahım seri atış durumuna getirilmiş durumda elim tetikte yavaşça içeriye girdim. Tıkırtıların geldiği yöne doğru yürüdüm. Odanın kapısı açıktı. Yavaşça uzanıp baktım, burası mutfaktı ve içeride arkası bana dönük olarak mutfak masasının üzerinde birşeyler yapan biri vardı ve bu kişi askerdi ve büyük ihtimalle Rum askeri idi. O beni hiç farketmemişti, silahımı üzerine çevirip beni duymasını sağladım. Dönüp baktığımda beni kendilerinden biri sanıp Rumca olarak "Neredesiniz yahu! Ararım ararım kimse yok! Nereye gittiniz! Benim de karnım acıktı, yemek için birşeyler yapıyordum, diğerleri nerde dedi! " biraz rumca bildiğim için hiç bozmadım, "aha geldik diğerleri de dışarda hadi gel gidiyoruz" dedim. "Tamam" dedi. Biraz ekmek birazda hellim alıp dışarı doğru yürüdü, ben arkasında kalıp gelmesini bekledim sokağa

çıkacağı sırada ellerini kaldırmasını söyledim, şaka yaptığımı zannetti. Türk olduğumu şaka yapmadığımı ve ellerini kaldırmasını söyledim. Bir anda şok olmuştu. Böyle birşey olamaz dedi. Ben tekrar kendini ikaz edip elleri başının üzerinde sokağı aşağıya doğru yürümesini söyledim, artık işin şaka olmadığını anlamıştı. Elleri başının üzerinde hem yürüyor hemde ağlamaklı bir şekilde bana yalvarıyordu. Kendisinin bir suçu olmadığını, kendini cepheye zorla götürdüklerini bize karşı şavasmadığını kendisine birşey yapmamamızı istiyordu. Bizim arkadaşlarda beni böyle Rum'u önüne katmış geldiğini görünce onlarda şaşırdı. Bunu nerden buldun diye bize doğru gelmeye başladılar. Rum kalabalığı görünce eyiden korkmaya başladı. Elleri, ayakları titremeye başladı. Ben, hem arkadaşlarımı hem de Rum'u sakinleştirmeye çalışarak bölük komutanının olduğu yere gidip yakaladığım adamı kendisine teslim ettim. Komutan şöförünü çağırıp jipi getirmesini söyledi. Araba geldi, Rum'un ellerini arkasına bağlayıp arabaya bindirdik. Komutan bana sen de yanına bin dedi kendi de ön tarafa bindi. Yardımcısına ve takım komutanlarına talimat vererek görevi tamamlayıp bölük karargahına dönmelerini söyleyip bölüğe doğru yola çıktık. Bölüğe geldiğimiz zaman kendisi arabadan inip Rum'u Boğaz polisine götürüp teslim etmemizi sonra da bölüğe geri gelmemizi söyledi. Şöförle ben Rum'u götürüp polise teslim ettik. Polisde başka yerlerde yakalanmış daha Rumlar vardı. Bize bunu nerede yakaladığınızı sordular, anlattım ve bölüğe döndük, akşam olmak üzereydi. Diğer arkadaşlar da görevi tamamlayıp geri geldiler. Gece bölük komutanı beni çağırdı, odasına gittim bana on bir kişilik bir ekibin yarın sabah çıkarma birliklerine katılmak için Girne'ye çıkarma bölgesine gideceğini ve bu ekibin içinde benim de yer aldığımı

bana güvendiğini ve görevimi en iyi şekilde yapacağıma inandığını söyleyip istirahat etmem için geri gönderdi. Heyecandan sabaha kadar yerimde duramadım sabah nasıl oldu bilmiyorum. Saat 8.30'da tesbit ettikleri on bir kişiyi iki landrover tipi jip'e bindirip Girne'ye hareket ettik. Kısa bir süre sonra Girne'ye vardık ilk bakışta sanki bir ölü şehire gelmiştik savaştın o çirkin yüzü her yerde sırtıyordu. Sonradan en büyük milliyetçi sınıfına giren birkaç ganimetcinin dışında sokaklarda kimse yoktu. Yol boyu askeri kontrol noktalarını geçerek çıkarmanın yapıldığı bölgeye vardık. Bizi ellinci piyade alayı üçüncü taburuna teslim ettiler. Tabur komutanı bizi yol gösterici ve tercuman olarak kullanacaklarını söyledi ve görev yapacağımız bölükleri açıkladı. Ben yedinci bölükte çalışacaktım. Bölüğün koğuşlandığı yer Karaoğlu ile Karmi arasındaki dağlık bölgede idi. Beni jiple götürüp bölüğe teslim ettiler, orada bir sürprizle karşılaştım. Bölük komutanı daha önce üstteğmen olarak Kıbrıs'ta görev yapmış bir yüzbaşıydı. Ben onu görür görmez tanımıştım. Ama o beni biraz geç tanıdı, ve benimle çalışacağına sevindiğini söyledi ve beni diğer takım komutanı subay ve astsubaylarla tanıştırdı. Hep beraber oturup çay içtik ve görevimiz hakkında bize bilgi verdi. Bölgemizde saklanmış, gizlenmiş bir çok Rum olduğunu tahmin ediyorlardı ve üçüncü tabura bağlı birlikleri denizden dağa kadar yayılarak çok ciddi bir arama, tarama yapılacağını arazinin gizlenmek için çok müsait olduğunu ve her an istemediğimiz bir olayla karşılaşmamak için azami dikkat göstermemiz gerektiğini söyledi. Benim bölük başçavuşuyla, birlikte kırk kişilik bir ekibim olacağını ve bu ekibin bölüğün öncü ekibi olacağını onun için bizim daha dikkatli olmamızı istedi. Bölük başçavuşunu çağırıp beni çalışacağımız

askerlerle tanıştirmasını benim söyleyeceklerimin bölük komutanının emri olacağını onlara anlatmasını istedi. Başçavuş beni alıp takımın olduğu yere gittik, askerler bizi görünce ayağa kalkıp hazır ola geçtiler. Başçavuş rahat olmalarını söyledi. Beni tanıtip bölük komutanının söylediğini tekrarladı ve çocukları tek tek isimleriyle bana tanıttı. Ben de onlara kendimi tanıtip ertesi sabah başlayacağımız görev hakkında başçavuşla birlikte bilgi verdik ve ertesi sabaha kadar iyice istirahat etmelerini söyledim artık bizimde istirahat etme zamanımız gelmişti. Başçavuş iki asker çağırıp kendi yatağının yanına bir yatak da bana yapmalarını söyledi, çocuklar toprağı biraz kazıp içine iki tane battaniye koydular, yatak hazır olmuştu. Yatıp biraz dinlenip uyumaya çalıştım, yarı uyur yarı uyanık sabahı ettim günün ağarması ile kalkıp hazırlığımızı yaptık, herşeyi kontrol edip bölük komutanının emriyle harekete geçtik. Çok yoğun bir arama, tarama yapılyordu. Dağın zirvesinde daha düşmemiş Rum mevzisi vardı, ve ordan devamlı silah ve top sesleri geliyordu. Saatler ilerledikçe bölgede saklanmış, Rumların olduğu ortaya çıkmaya başladı gerek evlerde, gerekse bahçelerde ve arazide bir çok Rum kimi sivil, kimi asker ele geçirildi. Hava çok sıcaktı ve hızlı hareket edemiyorduk. Günün sonunda bizim ekip on yedi kişi yakalamıştı. Diğer birliklerde de epey varmış. Alaydan bir reno kamyon gelip esirleri alıp götürdü. Bu işlem yedi sekiz gün devam etti ve yüzlerce esir alındı, bu arada bölgeyi temizleyerek Girne'ye doğru yaklaşmıştık. Bölük karargahını Zeytinlik bölgesine taşımıştık. Biz Zeytinlik Girne bölgesini kontrol edecektik. Sekizinci bölükte Girne Çataköy arası bölgeyi kontrol edecekti. Biz bir hafta boyunca aynı şekilde bölgeyi tarama çalışması yaptık, ve yine bir çok esir aldık. Sonra taburdan bir emir geldi

oradan başka bir yere gideceğimiz söylendi. Gideceğimiz yer Çatalköy bölgesiydi. Orada olan sekizinci bölük dağa doğru yükselecek, biz de Çatalköy'le deniz arasındaki bölgeye yerleşecektik. Bölüğü toplayıp yeni görev yerimize taşındık. Geldiğimiz yer Çatalköyün tam karşısında ağaçlıklı bir araziydi. Doğumuzda Barış Plajı vardı. Orada Rumların mevzileri vardı. Epey de kalabalıktılar, mesafe yakın olduğu için görebiliyorduk. Oraya yerleştik, savaş durumunda mevzilendik. Gece olunca Rum mevzilerinde hareketlenme oldu, meğer adamlar herşeyi boş verip yiyip içiyorlarmış. Kafaları bulunca geliş güzel bize ateş etmeye başladılar. Attıkları mermiler dumdum olduğu için ağaçlara çarpıp bir daha patlıyordu. Sanki yanımızda atılıyormuş gibi oluyordu. Ben bildiğim için rahattım ama askerler bilmedikleri için baskına uğradığımızı zanettiler ve paniğe kapıldılar. Ben onları sakinleştirmeye çalışarak kesinlikle ateş etmemelerini bu mermilerin özellikleri hakkında bilgi verip rahat olmalarını söyledim, aradan birkaç gün geçince onlarda alıştılar. Böyle bir hafta geçtikten sonra o meşhur " Ayşe tatile çıkabilir" mesajı geldi. Tabur komutanı yedinci ve sekizinci bölüklerin subaylarını çağırıp ertesi sabah saat altıda II.nci Harekat için taarruza geçileceğini ve bu konuda gereken bilgileri kendilerine aktardı. Bizim bölük komutanı bu bilgileri aldıktan sonra bizi toplayıp durumu izah etti ve harita üzerinde taarruz edeceğimiz bölge hakkında bize bilgi verdi, bizim hedefimiz Esentepe'ydi. Taarruz ettikten sonra Esentepe'ye kadar devam edecektik, bir birimize başarı dileyip vedalaştık. Ben başçavuşla birlikte takımı toplayıp sabahleyin taarruza geçeceğimizi, silahlarını ve cephanelerini kontrol etmelerini, yanlarına bol miktarda mermi almalarını söyledim ve takımın taarruz esnasında alacağı düzen hakkında bilgi verdim.

Kim kiminle nerede nasıl hareket edecek bu bilgileri verdikten sonra herkese başarılar diledikten sonra savaş durumunda mevzilenmek için kendilerini yerlerine gönderdim. O gece sabaha kadar kimsenin gözüne uyuku girmemişti, ben devamlı yanlarına gidip moral veriyordum. Rumları perişan edeceğimizi savaşı çok kolay kazanacağımızı söylüyordum, onlarda öyle inanıyordu. Sabah yaklaşıyordu, bizim takımda iki tane kürt asker vardı, ben takımı yerleştirirken birini takımın bir kenarına ötekini de diğer kenarına yerleştirip orta bölüme de başcavuşla ben girecektim, bundan maksadım bu kürtlerin iki kenara bizim de ortayı sürüklememiz durumunda daha düzenli ilerleyeceğimiz kanısındaydım. Harekete bir saat falan kalmıştı, bu kürt çocuklardan birtanesi ağlayarak yanıma geldi komutanım size bir maruzatım vardır dedi. Ne oldu, niçin ağlıyorsun maruzatın nedir dedim. Hemşerimle bizi ayırmayın komutanım ölürsek beraber ölelim komutanım dedi ve ellerime sarılıp öpmeye başladı. O an bir tuhaf oldum, elimde olmadan gözümünden yaşlar damlamaya başladı, tamam oğlum dedim. Git arkadaşını da çağır ve başcavuşunla benim yerime girin dedim. O çocuğun o anki sevincini hayatım boyunca unutamam. Nihayet vakit gelmiş taarruz için gerimizdeki ağır silahların yani topların önümüzdeki düşman mevzilerine ateşe başlamasını bekliyorduk, ve beklediğimiz olmuş top atışları başlamıştı. Bizim topların ateş etmeye başlamasıyla, Rumlar da bütün silahlarıyla karşı ateşe başladı. O bölge bir anda cehenneme dönmüştü. O yoğun ateş altında biz de ilerlemeye çalışıyorduk. Ama öyle bir cehennem ateşi idi ki çok zor hareket edebiliyorduk. İlk yarım saatte çocukları idare etmek çok zor oldu, o iki kürt çocuk beni geçmişler, diğerleri daha geride kalmışlar kimisi korkudan olduğu yerde kalmış, bunları toparlamak için bayağı uğraştık, bu

arada iki askerimiz yaralandı, onları cephe gerisine göndermek için epeyi uğraştık. Rumlar bütün güçleri ile direnmeye çalışıyorlardı, bu yoğun çatışma bir buçuk saat kadar sürdü. Aradaki mesafenin gittikçe kapanmakta olduğunu farkederek Rumlar, "Yiğitliğin yarısından çoğu kaçmaktır" lafına sarılıp bütün silahlarını mevzilerde bırakıp kaçmaya başladılar. Bıraktıkları mevzilere vardığımızda hayretler içerisinde kaldık. O günlerde Türk ordusunda öyle moderin silahlar yoktu ve adamlar hepsini bırakıp kaçmışlar, bizim hedefimize ulaşmamız için daha çok yolumuz vardı ve dağlık arazi olduğu için ilerlemek zordu. Fakat bize verilen görevi tamamlamak zorundaydık. Çocukları toparlayıp yolumuza devam etmemiz lazımdı. Moralleri iyiydi ve tekrar takımı düzene sokup yolumuza devam etmeye başladık. Bir süre sonra çalılık bir tepeye tırmanmaya başladık. Tepenin zirvesine geldiğimiz zaman birden önümüzde iki genç insanın elleri havada ayağa kalktığını gördük bir an heyecan ve korku dolu duygular yaşadık çalıkların arasında gizlenmiş mevzinin içindeki uçaksavar silahını görünce bir o kadar daha şaşırdık. Silahın üzerinde takılı bir kasa şeritli mermi vardı, eğer tetiğe dokunsalar bizi kıyma yapmaları hiçdendi. Şort giymiş bu iki genç Rum bizim şaşkınlığımızın geçmesini bekledikten sonra dediler ki biz savaşmak istemiyorduk zorla bizi alıp buraya getirdiler isteseydik sizi öldürebilirdik ama biz savaş istemiyoruz onun için size ateş etmedik, ne olur bize birşey yapmayın dediler. Tamam dedim. Korkmayın sizi öldürmeyeceğiz ama serbest bırakmak için de yetkimiz yok bizimle geleceksiniz, sizi alaya teslim edeceğiz durumunuzu da izah edeceğiz ondan sonrası alay komutanına bağlı dedim. Birine silahı diğerine de mermilerini yükledikten sonra tekrar yola koyulduk akşama doğru hedefimize varmıştık. Ama hiç birimizde ayakta

duracak takat kalmamıştı, ben deniz kenarına elimi ayağımı yıkamak için botlarımı çıkardığım zaman ayaklarımın altının kanadığını gördüm, elimi ayağımı yıkayıp eski adı Aykuruş olan Esentepe köyünün dışında konakladık. Telsizle bölük komutanını arayıp hedefe ulaştığımızı, iki tane esirimiz olduğunu bir araç yollayıp bunları aldirmalarını askerler için de yiyecek bir şeyler göndermelerini istedim. Yüzbaşı gerekenin derhal yapılacağını söyledi. Aradan bir buçuk saat gibi bir zaman geçti baktık bir jip göründü, şöförü Kıbrıs'lıydı. Yanındaki bölükde görevli bir üstteğmendi. Geldiler askerlere yiyecek bir şeyler getirdiler biraz ekmek, bisküvi ve konserve türü yemeklerdi. Konserve olarak zeytin yağlı dolmalar vardı. O açlıkta o dolmaları öyle bir iştahla yedik ki ben kendime hala daha şaşarım, neyse yiyecekleri bırakıp iki Rum gencini alıp geri döndüler. Yemeklerimizi yedik gece olmak üzereydi, herkes yorgun ama sabaha kadar nöbet tutulması lazımdı. Her askerin biraz uyuyup biraz nöbet tutması için planlama yaptık ve sabaha kadar hem nöbet tutuk hem de herkes biraz uyuyup dinlendi. Sabahleyin telsizle bölük komutanını arayıp bir emir olup olmadığını sordum birazdan kendisinin yanımıza geleceğini ve beraberce köye gireceğimizi kendi gelmeden hiç bir şey yapmamamızı söyledi. Yaklaşık iki saat sonra bölük komutanı bulunduğumuz yere geldi, askerleri ve bizi görevimizi en iyi şekilde yaptığımızdan dolayı tebrik etti. Şimdi köye gireceğiz dedi, yalnız edindiğimiz istihbarata göre köyde insan vardır. Hiç kimseye birşey olmasını istemiyorum onun için dikkatli olmanızı istiyorum dedi ve düzenli bir şekilde köye gidildi. Köyün merkezinde büyük bir kilise vardı, kilisenin önündeki meydana geldik, bölük komutanının söylediği doğrudu köyde insanlar vardı, kilisenin papazı içerideydi bizim komutan bana dönüp

papaza söyle köydeki bütün insanları buraya çağırsın köydeki herkesin burada toplanmasını istiyorum dedi. Bende bunları aynen papaza söyledim, tamam dedi. Papaz kilisenin çanını bir kaç kez çalınca insanlar yavaş yavaş toplanmaya başladı fakat hep kadın, çocuk ve yaşlılardı. Anlaşılan genç eli silah tutanlar kaçmıştı. Epeyi insan vardı, komutan bana bunlara söyle köyde arama yapacağız, kendilerine herhangi bir zarar vermeyeceğiz hiç bir şekilde korkmalarına gerek yoktur dedi. Ben de bunları köylülere aktardım ve arama sırasında askerlere zorluk çıkarmamalarını söyledim. Askerleri mangalara ayırarak her mahalleye bir manga görevlendirdik. Manga çavuşlarına talimat vererek bir buçuk saat içerisinde görevi tamamlayıp tekrar burada toplanmalarını söyledik ve gönderdik biz de her ihtimale karşı sokak aralarında bir iki tur attık anormal bir şey görünmüyordu. Bir yaşlı kadın hava çok sıcak buyur dinlenin soğuk bir limonata dökeyim size dedi, bu yaşlı kadını kırmak istemedim tamam dedim, limonatanı içeyim, soğuk limonatayı içip kadına teşekkür ettim ve tekrar meydana döndüm, biraz sonra askerler geri gelmeye başlamıştı. Hepsi geldiği zaman herhangi bir vukuat olmadığı görevin normal bir şekilde tamamlandığı görüldü. Bölük komutanı bölüğün köyün çevresinde konaklayacağını bunun için gerekli çalışmanın yapılmasını istedi. Bizim takımın yeri belliydi. Diğer takımlar da ona paralel olarak köyün etrafına yerleşti. Buraya yerleştikten yedi sekiz gün sonra tabur komutanı beni çağırdı. Tabur karargahına gidip komutanı gördüm. Tabur komutanı bana sekizinci bölükteki boğazdan beraber geldiğimiz arkadaşımın ikinci harekat sırasında şehit olduğunu söyledi. Çok üzülmüştüm. Tanıdığım bir arkadaştı. İki veya üç tane çocuğu vardı. Bir an gözlerimden yaşlar geldi. Tabur komutanı boynuma

sarılıp Vatan Sağolsun evladım, dedi ve beni çağırmasının esas nedenini açıkladı. Sekizinci bölüğü başka yere nakledecekleri için kılavuzluk yapmam için o şehit olan arkadaşın yerine görev yapmamı istedi. Siz nasıl uygun görürseniz komutanım dedim. Şöförünü çağırdı, eşyalarımı alıp yeni görev yerine götürülmem için emir verdi. Komutanın şöförü ile yedinci bölüğe gittik. Eşyalarımı alıp bölük komutanı ve diğer arkadaşlarla vedalaşıp ordan ayrılıp sekizinci bölüğe geçtik. Bölük komutanıyla birkaçdefa karşılaşmıştık. Beni sıcak karşıladı. Arkadaşımın şehit olmasından duyduğu üzüntüyü belirtip bana baş sağlığı diledi ve bölüğün toplandığını hareket için hazır olduğunu söyledi. Ben nereye gideceğimizi sordum. Bana harita üzerinde işaretlenmiş bir yer göstererek buraya gideceğiz dedi. Gösterdiği yer Yılmaz köy'ün çevresiydi. Bilip bilmediğimi sordu, çok iyi bildiğimi benim köyüme yakın olduğunu söyledim. İyi o zaman dedi. Beni kendi arabasına aldı, bütün araçlar yüklenmiş hazırdı. Esentepe'den Yılmaz Köy'e doğru yola çıktık. İki saat kadar sonra Yılmaz Köye varmıştık. Köyün dışında çukur bir araziye indik. Artık ateş kes olmuştu. Onun için bölük komutanı burada uzun süre kalabiliriz, düşüncesi ile çadırları kurdurup yerleşik düzene geçmemizi istedi. Bölük karargahının ve takımların yerleri tespit edildi. Kısa sürede çadırlar kurulup yerleşmemiz tamamlandı. Artık savaş durmuş düz bir arazide oturmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Boş kalınca aklıma on onbeş kilometre ötedeki köyüm, evim, çocuklarım gelmişti. Bir buçuk aydan fazla olmuştu, onları görmeyeli bölük komutanının yanına gidip durumu anlattım ve bana bir araçla bir kaç saat izin vermesini istedim, gidip ailemi görmek için. Komutan bu isteğimi uygun buldu ve sana bir araç tahsis edeceğim iki saat içinde gidip döneceksin dedi ve

şöförüyle birlikte bir jip vererek beni köye gönderdi, ova yollarından Kanlıköy üzerinden Gönyeliye geldik. İki aya varan bir süre geçmişti. Ne ben köyden bir haber almıştım ne de ailem benden bir haber alabilmişti. Eve geldiğimde çocuklarım üzerime sarılıp ağlamaya başladılar. Duyan gören komşular geldiler, bazılarının bana tuhaf tuhaf baktığını farkettim ama birşey anlamadım, sonra Hasan dayı diye bir komşumuz vardı. Deli hasan derlerdi kendine o geldi kapıya be gelin diye seslendi, benim hanıma buyur Hasan dayı dedi hanım Metin geldimi be gelin dedi. Geldi Hasan dayı dedi, hemen çağır gelsin bakayım deyince ben çıktım noldu Hasan dayı dedim beni görünce boynuma sarılıp ağlamaya başladı, sonrada kulağıma eğilip ay oğlum biz seni öldü bilirdik oğlum, mahallede herkes senin öldüğünü bilirdi da karına söylemediler, üzülmessin diye. Nasıl oldu, neredeydin bu kadar zaman dedi uzun hikaye Hasan dayı dedim işte sağ salim geldim gerisi önemli değil. Sonra öğrendim ki benimle beraber çıkarma birliklerine katılıp da sağ kalanlar çoktan geri gelmişler bir tek gelmeyen benmişim onun için herkes benim öldüğüme inanmış. Ben komutana iki saate kadar gideceğime söz vermiştim. Tekrar çocuklarımla vedalaşıp ama erken döneceğime söz vererek bölüğe döndüm. Komutana olanları anlattım o da hayret etti. Benim statümde olanların evlerine döndüklerini eğer mahsuru yoksa benimde artık evime dönmek istediğimi söyledim. Bu isteğimi tabur komutanına iletceğini söyledi. Ertesi gün beni yanına çağırıp tabur komutanıyla konuştuğunu onun da kararı kendine bıraktığını eğer artık ihtiyacınız yoksa gönderin demiş. Ben de senin durumunu göz önünde tutarak gitmene izin veriyorum, ama sana ihtiyacımız olursa tekrar geleceksin dedi ve bundan sonraki hayatımda başarılar dilerim

diyerek benimle vedalaştı. Diğer subaylarla da vedalaştıktan sonra ben eve
götürecek jipe bindim.

İsim : Metin Yarıcı
Yaş : 58
Gönyeli

1966 YILI ANILARI

O dönemde hiç ünutamadığım bir anım vardır. Bu olay 1966'da başımdan geçti. Biliyorsunuz ki o dönemlerde yollar kapalıydı. O zamanlar hiç kimseyi bir yerden bir yere geçmeye koymazlardı. Bende kayınvalideme Yeşilırmağa gitmek için yola çıktım. Çocuklarda yanımdaydı. Yolda giderken bizi barikatta durdurdular. Tam iki saat güneşin altında beklettiler bizi. Benim çocuklar da çok küçüktüler o zaman. Kucağımda kızım Oya vardı. Hatırladığım kadarıyla 2 yaşındaydı. Güneşin altında 2 saat bekledikten sonra yola devam ettik, ama polisler arabaya geldiğinde benim oğlum Uğur da o zaman 4 yaşındaydı. Rum polisinin omuzunda tüfeği görünce çocuk tüfek dedi, tabii gayri ihtiyari bunun üzerine Rum polisi sordu nereden biliyorsun sen bunun tüfek olduğunu dedi. Çocuk da biliyorum işte, nereden biliyorsun dedi. Babam onunla köpekleri vuruyor dedi, köpek dediği de Rumlardı tabii biz köpek derdik o zaman Rumlara Rumlar anlamadılar tabii ne demek olduğunu neyse geçtik gittik köye. Dönüşün yolda gelirken gene barikatta durdurdularbizi bu durdurduklarında çok eziyet yaptılar bize canımızı yaktılar. Bu defa beni kulübeye yoklamaya götürdü. Nerden geliyorsunuz dedi ben de Yeşil İrmaktan dedim. Halbuki bizim köyün ismi Limlidi'ydi. O zaman daha ismi değişmemişti. Kadının biri de yanımda yeni ismini söyledi dedi benden için anman bir saldırı bana, daha köyün ismini değiştirecek anasının karnından doğmadı dedi. O zamanlarda da uçaklar Erenköyü bombalamışlardı.

Niye dedim köyün ismini değişemezlermiş uçaklar gelip bombaladılar sizi onları görmediniz mi dedim, pastırmalarınız çıktı orada bir daha saldırı bana ben zor kaçtım, araba gidip saklandım çünkü onlar çok kalabalıktı ben

bir kişiydim. Nihayet beni bulamadı. O zamanlar insanları da Rumlar soyuyorlardı. Beni bulamadığı için soyamadılar. Arkadan başka bir kadın girdi kulübeye Poliliret Hanım'dı. Onu soydular, soyunacan dediler, tamam dedi ve soyundu. Çok ta yırtıcı bir kadındı, yani rezil bir kadındı. Üstünde ne varsa hepsini çıkardı iç çamaşırı ile kaldı. Ben dedi şimdi soyundum, sıra sende dedi Rum kadınına tuttu saçından Rum kadını soydu. Onu anadan doğma etti. O sırada Birleşmiş Milletlerin askerleri geldi. Bu ne hal diye sordular o da o beni soydu ben de onu diye cevap verdiler. Tekrar otobüse binerek Türk tarafına geldik. Ben bir daha korkudan dışarı çıkamadım. O yıllar Türk halkının ezildiği, ızdırap çektiği yıllardı. O günleri yaşayanlar çekenler bilir ancak çok zor günler geçirdik ama nihayet kurtulduk. Allah bir daha o günleri göstermesin.

İsmi : Müşerref Atikol
Yaş : 63
Lefkoşa

1972 YILI ANILARI

1972'nin Şubat ayında İskele kazasına bağlı Tuzla köyünde oturuyordum. Ailemi görmek için daha dogrusu kayınvalidemle bayramlaşmak için eşimle beraber Lefkoşa'ya geldik Lefkoşa'ya geldiğimiz zaman 2-3 Rum barikatından geçtik. Rum barikatlarında bizi yokladılar, birazda tokatladılar. Ondan sonra Türk bölgesinden içeriye girdik. O gün çalıştığım yerden 4 - 5 gün izin alarak Lefkoşa'ya geldim ve o günler içerisinde bir gün akşam üzeri bacanağım da askeri görev yapıyordu. O zamanlar zaten herkes askeri görev yapıyordu. Bacanağım da görevden eve gelmişti. Bayramlaştık sonra ben bacanağıma dedim ki kalk bacanak gidip biraz gezelim biz zaten birazdan gideceğik, tekrar evimize dönecektik, gel biraz gezelim dedim, o da tamam dedi. Bacanağımın saçları asker olduğu için askeri vari kesilmişti. Takım komutanıydı, devamlı belinde tabanca taşırdı. Ama o akşam dışarı çıktığımızda tabancası yanında yoktu. Lokmacı Barikadı diye bir barikat vardı. Rum'a çok yakındı. Herkesler oradan Rum bölgesine gayet rahat geçmekteydi. O barikatta duran polisler bizim arkadaşlarımızdı bizde oradan Rum tarafına geçtik. 100m ileride sağ tarafta bir Rum askeri kulübede silah ile bekliyordu. Onunda yanından geçtik. O da bize birşey sormadı. Onun yanından da geçtikten sonra biraz ileride aşağı yukarı bir 30m ileride karşımıza 6 tane Rum askeri çıktı. Bunlar genç idiler. Bu genç Rumlar Rum askeri elbisesi giiyorlardı, bize el işareti yaparak yanlarına çağırdılar. Bacanağım gitme dedi, yok dedim ben bunlar yeni askerdirler bak belli hallerinden kıyafetlerinden birşey soracaklar her halde dedim. Gel gidelim bakalım ne istiyorlar, biz gidmezsek onlar gelecekler. Yanlarına gittiğimiz zaman bize dediler ki siz Türk'müsünüz, evet Türk'üz dedik, kimlik kartlarımızı istediler, kimlik kartlarımızı vermek

istemedik, o yüzden vermedim. Ama Türk olduğumu tekrar söyledim. Bu defa bizi 5 - 10m daha ileriye çekip bir köşede konuşmaya başladılar, tam o köşeye gittiğimiz zaman otomatik silahlı bir Rum askeri daha gördük, silahı bize çevirdi. O saat anladım ki ya bizi vuracaklar ya da bizi kaçıracaklar. Tekrar ben Rumlara sordum, bizden ne istiyorsunuz dedim. Vallahi dediler ki siz Türksünüz Türk olduğunuz için bizden dayak yiyeceksiniz. Ben izah ettim çok ısrar ettim, dedim ki ben Larnaka'dan geldim, burada bayram dolayısıyla bulunuyorum, bizden ne istiyorsunuz dedim. Beni hiç dinlemediler. Rum askerlerinden bir tanesi ellerimi tutup arkaya çevirdi, tepemdeki saçlarımı çekmeye başladı. Bu defa yüzüm tam olarak açıldı, o pozisyonda fena fena yumruk vurmaya başladılar. Ağzımın içerisine 5 - 6 kez yumruk vurdular bu yumruklardan sonra hissettim ki gözümden kanlar akıyordu. Bu defa başım öne düştü, o vurmalarından dolayı çok acı çekiyordum, o sıra tökezlendim ve yere düştüm. Yere düştüğüm zaman bu defa botlarıyla sol ayağıma vurdular. Nitekim hala onun acısını çekmekteyim. Vurdular, vurdular en nihayet bayıldım. Son gözlerimi hastahanede açtım. Beni öldü zannettiler galiba, çünkü hastanedeydim. Birde baktım ki tepemdeki saçlar hep sökülmüş ve 18 gün hastahanede yattım. Bu anıyı hiç bir zaman unutmayacağım.

İsim : Ertan Ersan

Yaş : 55

Lefkoşa

1974 YILI ANILARI

1974 hareketinde ben Rum diskoteklerinde gitar çalıyordum. 15 Temmuz 1974'de darbe oldu. Bende o akşam Larnaka'da şehir kulübünde gitar çalıp program yapıyorduk. Zaten o sıralar festival vardı. Ben de o festivalde gitar çalıyordum. O akşam Rumlar kendi arasında bir darbe yaptılar. Magariyoscu'larla Grivasçı'lar birbirlerine vuruyorlar birbirlerini öldürüyorlardı. Velasıl o akşam biz hemen evimize kapandık, ben 1973'ün Ocak ayında Lefkoşa'ya yerleşmiştim. Koperatif Merkez Bankası'nda iş aldığım için 1973'ün Ocak ayında Lefkoşa'ya geçtiğimden dolayı 15 Temmuz 1974'de darbe olduktan sonra 16'tının sabahı tekrar aileme dönmem lazımdı. Lefkoşa'da yerleşmiş olduğumuz evde ailem beni bekliyordu, dönmem lazımdı. Ertesi gün sabahleyin arabama binip halamla beraber Lefkoşa'ya dönerken Tam Lefkoşa'nın girişinde önümüze 20 - 30 tane Rum askeri atıldı, ellerindeki otomatik silahlarla birlikte bizi durdurdular. Çünkü ana yol üzerinde gidiyorduk. Bize sordular siz kimsiniz bizde Türküz dedik. Çabuk evinize geçiniz dediler, kendi aralarında darbe olduğunu ve daha sonrada bize saldıracıklarını söylediler. Evimize geldik. O gün gelir gelmez o akşam mevziye gittim. Bulduğum mevzi şu anda merkez komutanlığının üzeriydi. Oraya gittim ve orada 4 - 5 gecve beklemeye başladık, gece gündüz hep orada yatıp kalktık. Bir ara komutanımız içeriye girdi dedi ki yarın sabahleyin hazır olmamızı söyledi. Bunu söylediği zaman da 19'unun gecesiydi. Dikkatli olmamızı söyledi. Biz inanmadık çünkü devamlı Rum'un bize karşı söylediği bir şarkısı vardı. Bu şarkı " Bekledim de gelmedin" şarkısıydı. O şarkıyı devamlı bize söyler ve alay ederlerdi.

En nihayet o gün sabahleyin 5'e 20 kala gökten uçak uğultuları çıkmaya başladı. Biz zaten o gece hiç uyumamıştık elimizde silahlarla bekliyorduk. Bir de baktık tam şafak doğarken dağın ucunda 8 tane nakliye uçağı ve paraşüt indirme uçağı ile Türk askerleri geldiler ve binlerce Türk askeri paraşütlerle aşağıya atlamaya başladı. O anı özgürlüğe susamış bir insan olarak hiç bir zaman unutmayacağız. Türk askeri gökten paraşütlerle inerken bazıları Rum askeri tarafından vuruldu ve şehit oldular. Allah onlara rahmet eylesin. Bazılarının ise paraşütleri hiç açılmadı ve taş gibi aşağı düştüler ve şehit oldular. Bu arada saat 5'e doğruydı ve Rum tarafından hiç ses yoktu, karşıımızdaki Rum askerlerinin mevzilerinde de hiç ses yoktu. Ansızın beşi on gece Girne'den top sesleri yükselmeye başladı. Türk askeri çıkarma yapıyordu. Türk askerinin top sesi geliyordu. Bu Taraftan gavur mevzilerindeki askerler uyuyordular her halde, çünkü topların sesleriyle ansızın uyandılar ve beşi on gece mevzilerimize çok şiddetli ateş etmeye başladılar. Bu esnada kurşun seslerinden konuştuğumuzu dahi duyamıyorduk. O anda gavurla muazzam bir şekilde çarpışıyorduk. Yanımda olan arkadaşımın kurşun gözünün yan tarafından girdi ve arkadan çıktı. Allah'a çok şükür olsun ki şehit olmadı ama bir gözünü kaybetti. Bu defa bizim kurşunlarımız bitmek üzereydi ve Türk askerlerini beklemeye başladık. İkinci günün gecesi gavur askerleri karşıımızdan sızmak istediler. Bizi arkadan kuşatıp vurmak için, ama sızamadılar. Çatışmalar 23'de çok daha fazla devam etmeye başladı. Mevzide binlerce kurşun sesleri içinde kolumdan vuruldum. "Kolumda şu anda 5 kurşun bulunmaktadır." Ve hemen beni alıp hastaneye götürdüler.

Bir de baktım ki orada bir çok yaralı ve şehit olan arkadaşlarım var ve vurulduktan sonra basit görünen koluma aldırış etmeden doktorlar beni taburcu ettiler. Ama hemen ertesi günü kolumda ve parmaklarımda bir şişlik meydana geldi. Bu defa Türkiye'ye aktardılar. Türkiye'de parçaları çıkaramadılar ve arkasından kulağımın kaybettim. Bu yüzden sol kulağım duymaz. Bu defa İngiltereye gönderdiler. Yine İngilterede de parçaları alamadılar ve şimdi kolumda o parçaları hala taşıyorum, sol kulağımda duymuyor ama bütün bunların yanında Anavatan Türkiye'mize ve onun bağrından çıkıp Türk Silahlı Kuvvetleri'ne teşekkür ederim. Çünkü onların sayesinde biz bugün özgürlüğümüze kavuştuk ve en son şöyle bağlamak istiyorum " Ne Mutlu Türküm Diye Ne "

İsim : Ertan Ersan

Yaş : 55

Lefkoşa

1974'de amcamın oğlu cephe de savaşırken yanına bomba dűşerek parçalandı ve şehit oldu. Şehit olan çoktu, o dönem yine komşumuzun kocası yeni evli karısı da hamileydi. Doğum yapmadıydı. Boz dağda adam mevzideyken vuruldu. Bu da benim için çok üzücü bir olaydı.

1974'de çıkarma harekatında anons yaptırdılar, şehirlerde beton evlere taşının dediler. Herkes beton evlere taşındı. Acemilikte varya hiç bir bilgimizde olmadığı için beton evlerin içine gidip sığındılar. O beton evlerin içine bomba düştüğü zaman dam yıkıldı ve altında binlerce insan can verdi. Halbuki bizim evlerimiz kerpiç idi, daha sağlıklı idi, biz evimizde kalmıştık, hiç bir yere çıkmadık. Sığınaklar vardı, çocuklarla oraya giderdik. Gönyeli'yi çok bombaladılar, çünkü Gönyeli'ye Rum askeri çok yakındı. Sokaktaki köpeğe kadar Türk olan herşeyi vurdular. Rumlardan kaçarken vurulmayalım diye ablamın karnında bebeği öldü. Bu tür olaylar da çok yaşadık.

Limasol'da yeğenim vardı orada oğluyla esir düşmüşlerdi. Hanımı ile birlikte Lefkoşa'ya geldiklerini biz duyduk Limasol'dan esirlerin serbest bırakıldığını ve geldiklerini duyunca kocamla gelerek görmeye gittik, yeğenimle kızı geldi ydi. Sonra yeğenimle oğlunu esirlikten verdiler ve onlarda kurtularak oradan buraya geldiler. Babamın da esir alınışı şöyle olmuştu; Babamın kulakları iyi işitmiyordu. Arada bir halkı bilgilendirmek için anonslar yapılyordu. Fakat bu anonslara babam kulak asmıyordu, inanmıyordu. Yine bir gün babam kahveye oturmaya gittiğinde Rum askerleri kahveyi basıp bütün kahvedeki yaşlı, genç ne varsa bütün insanları toplayıp esir olarak götürdüler. Bu olaydan sonra bir ay boyunca hiç haber alamadık, hiç kimseden haber gelmedi. Herkes merak ediyor, fakat nereye götürüldüklerini hiç kimse

bilemiyordu. Bir İngiliz karısı o gün Rumların esirleri nereye götürdüklerini görmüş ve Barış Kuvvetlerine haber vererek esirlerin kurtulmasını sağlamıştır.

İsim : Rebiya Yarıcı

Yaş : 57

Gönyeli

Kişi Adları Dizini

İsim :	Sayfa No :
Abdölazimaziz Topluluğu	12 - 13
Bisikletci Hüseyn	24
Çetin	17
Eşref Faiz	15
Fırtına Bey	24
Girivas	51
Hasan Dayı	42
Loforiyo'cu salih	17
Makarios	28 – 51
Metin	42
Mustafa Dayı	18
Oya	45
Papaz	39 – 40
Polliret Hanım	46
Rifat Erdoğan	12
Uğur	45
Yalçın Üstteğmen	24

Yer Adları Dizini

Yer :	Sayfa No :
Ada Tepe	25 – 23
Afayan Tepe	25
Ağırdağ Köyü	23
Aydın Tepe	25
Aykuruş	39
Barış Plajı	36
Bayrak Tepe	25
Beşparmak Dağlar	22 – 29 – 30
Boğaz Bölgesi	23 – 26 – 27 – 29
Buz Fabrikası	21
Büyük Belenk	26
Büyük Kaymaklı	19
Cerrahi Kliniği	18
Çatal Köy	35 – 36
Çınar Deresi	6
Çikko Manastırı	13
Dikmen	30 – 31 – 32
Doğru Yol	23 – 31
Erenköy	45
Esentepe	36 – 39 – 41
Girne	5 – 13 – 29 – 33 – 34 – 35 – 52
Girne Kapısı	19 – 21 – 22

Yer Adları Dizini

Yer :	Sayfa No :
Gönyeli	5 – 6 – 8 – 20 – 21 – 22 – 23 – 24 – 42 - 54
Hasan Tepe	25
Hamit Köy	19
Hükümet Konağı	5
İngiltere	53
İnönü Meydanı	18
İskele	48
Kanlı Köy	22 – 42
Karaoğlanoğlu	34
Karmi	34
Karpaz	13
Kaymaklı Camii	17
Kaymaklı Okulu	17
Kıbrıs	5 – 28 – 29 – 34 – 39
Kırmı Hava Alanı	29
Koçerolar Tepesi	25 – 26
Kördemen	5
Kumsal	12
Küçük Kaymaklı	10 – 17 – 18 – 19 – 20
Larnaka	49 – 50
Lefkoşa	5 – 10 – 17 – 18 – 19 – 22 – 24 – 48 – 51 – 54
Limasol	54

Yer Adları Dizini

Yer :	Sayfa No :
Limlidi	45
Lokmacı Barikatı	48
Masa Tepe	25
Mücahitler Sitesi	18
Ortaköy	25
Pınarbaşı Köyü	22
Pülümer Ağaçları	23
Rum Hastahanesi	15 – 16
Sent Hilarion Kalesi	23 – 31
Seferi'nin Un Fabrikası	12
Sihari	30 – 32
Şillura	5
Taksim Sineması	19
Tuzla	15 – 48
Türkiye	28 – 29 – 31 – 53
Vakıflar Çarşısı	19
Vuno	30
Yakın Doğu Üniversitesi	25
Yeşilirmak	45
Yılmaz Köy	5 – 41
Yunanistan	12
Yuvarlak Masa	27

Yer Adları Dizini

Yer :

Sayfa No :

Zeytinlik

35